

EM 2016/103
Michael Rosing
15 November 2016

Forslag til debat i Inatsisartut om mulighed for at indføre trofæjagt på i Grønland kvoterede jagt dyr til turister sammen med herboende fangere.

(Medlem af Inatsisartut Iddimangiiu Bianco, Inuit Ataqatigiit)

Jeg har aldrig forstået den tankegang der ligger bag ved landets jagtlove. Det virker som om at ingen har gjort sig klart hvad vi vil med jagten i Grønland. Jeg vil derfor benytte denne lejlighed til at komme med et bud på hvordan Demokraterne ser på jagtlove, herunder trofæjagt.

Jagten er en integreret del af vores kultur. Det er muligt at vi ikke længere lever udelukkende af det vi kan fange. Men hvis man tager ned på havnen i Nuuk en søndag i september så ser man hurtigt hvor stor en del af det kød vi spiser som vi stadig selv henter i naturen. Sådan skal det blive ved med at være. Vi mener derfor i Demokraterne at det første krav til en jagtlov er at kulturen omkring jagten skal bevares. Det betyder at alle der bor i Grønland skal sikres retten til at deltage i den jagt der er til rådighed.

En anden ting er så at vi samtidigt ønsker en økonomisk gevinst ved jagten. Det kan være i modstrid med vores kultur hvis det gribes forkert an. Vores fangstkultur bygger på ideen om at man jager hvad man kan og så deler man ud af sin fangst, det kaldes en gave-økonomi. Men når fangsten pludseligt bliver kommerciel så risikerer man at den kulturelle del af jagten, der hvor vi etablerer og udbygger relationer med vores omgivelser ved at give kød væk som gave, forsvinder ud af regnestykket.

I Alaska er det en selvfølge at man ikke må sælge kød fra jagtudbytte. De Grønlandshvaler der skydes der bliver givet væk til hele byen. Sådan har man altid gjort og sådan bliver man ved med at gøre.

Hvis man tænker sig lidt om så kan det godt lade sig gøre at bevare både en pengeøkonomi for professionelle jagt aktører og en gaveøkonomi for den almindelige grønlænder. Det ses tydeligst ved trofæjagt hvor jagt-turister kommer til landet og betaler ganske godt for at komme med på jagt efter rensdyr, moskus okser, ryper, harer og lignende. Der er ingen grund til at standse ved disse arter. I Canada kommer der ganske pæne indtægter ved isbjørne jagt. Trofæjægere er villige til at betale høje summer for en jagt. Der kan man virkelig tale om at sælge skindet før bjørnen er skudt.

I Grønland har vi vendt tingene på hovedet. Her er der mange arter som det ikke er muligt at jage for den almindelige grønlænder. Jeg kan for eksempel ikke jage isbjørne. Det kan jeg ikke forstå, hvorfor i alverden må man kun jage isbjørne hvis man vil tjene penge på det. Og hvorfor får jægere der vil tjene penge på det lov til at jage rensdyr længe efter at vi andre har måttet standse. Det er jo vores fælles rensdyr og de betaler jo ikke engang en afgift til fællesskassen for de dyr de tager fra fællesskabet.

Hvis vi skulle designe et retfærdigt jagttrettigheds system som samtidigt gav dem der lever af fangsten en mulighed for at tjene godt på det, sandsynligvis bedre end de gør i dag. Så skal vi gøre op med ideen om at fangsten skal fanges af fangerne. Forestil jer at kvoterede arter ikke måtte sælges. Og forestil jer at alle i Grønland kunne søge og få licens til kvoterede arter. Hvad ville der så ske?

Det kan man selvfølgelig ikke sige med sikkerhed men en ting er helt sikkert. Hvis jeg søgte og fik en licens til en isbjørn eller en hvidhval så ville jeg stå med en udfordring. Der er ganske vist et par bjørne om året der kommer i nærheden af Nuuk hvor jeg bor, og jeg ser dem en sjælden gang imellem. Men det ville jo være mere sandsynligt at jeg kunne skyde en bjørn i Kuumiut, Tasiilaq, Qaanaaq, eller et andet sted langt fra Nuuk. Jeg har ikke familie de steder så vidt jeg ved. Men hvis jeg en gang i livet fik en chance for at skyde en isbjørn så tror jeg nok at jeg kunne finde på at spare nogle penge op og så tage af sted. Så manglede jeg jo bare en eller anden jæger der havde udstyret og erfaringen til at hjælpe mig. Og så var der da arbejde til en fanger så lang tid som det nu tager at nedlægge en isbjørn eller en hvidhval eller hvad jeg nu fik licens til.

På den måde ville fangsten komme hele Grønland til gode, og de professionelle fangere der er, ville stadig kunne tjene penge på fangst, samtidigt med at os der bor i de større byer får et bedre indblik i hvordan livet foregår de små steder langt væk.

Kort sagt så mener vi i Demokraatit at trofæjagt i langt højere grad burde være en naturlig del af vores økonomi. Det ville give indtægter til landet. Og en stor del af indtægterne ville gå til de steder i landet hvor der er hårdest brug for dem.

Med disse ord takker vi for en interessant debat.